

Denali

El sol es reflectia rogent en els ulls atzabeja de la Denali, que plens de melangia es desfeien com la rosada d'aquell matí fred, dins les aigües del riu Mithi.

Amb un moviment precís que només dona l'expertesa de la repetició, submergia la roba en l'aigua immunda del riu per estendre-la sobre la pedra i, fregant-la enèrgicament amb la pastilla de sabó que gelosament guardava, la tornava a capbussar per esbandir-la.

Repetia aquest moviment tantes vegades com creia necessari i quan li semblava que ja n'hi havia prou, amb les dues mans escanyava amb força la peça eixugant-la, com eixuta estava la seva ànima, fins treure la darrera gota.

Amb aquell gest, semblava que la Denali aprofitava també per buidar tota la ràbia que duia acumulada.

Va tornar a aixecar el cap i es va adonar que el sol havia començat a accelerar-se i ja es trobava per sobre del centre comercial d'Aivaysha. «Potser l'Aruni algun dia podrà passejar per algun centre com l'Aivaysha, el Kurla o algun altre dels barris nobles de Mumbai», va pensar.

Va ser la llum de bon matí que desperta a més de l'ànima, també els records, o potser van ser els crits dels nens que banyant-se a primera línia de la vora llefiscosa del riu li arribaven a la Denali, que un reguitzell de records de la seva adolescència van evocar-se com cavalls desbocats buscant una sortida.

*

—Ja està tot arreglat Ahisma —li deia complagut el pare de la Denali a la seva dona—. Avui és un dia molt important per a la nostra filla gran. Hem d'estar a l'alçada. No pot fallar res, ho entens?

L'Ahisma callava i assentia amb el cap, tal com li havien ensenyat des de petita. Ella havia estat educada per obeir. Treballar i obeir. Bé, i portar fills al món, que amb quaranta-quatre anys que tenia ja n'havia dut set a aquell indret pestilent, ple de misèria i brutícia.

Un món inhòspit i salvatge que, abans de veure'ls florir, ja s'havia endut tres dels seus plançons. Van ser tres cops que com un mall que redreça el ferro calent, a l'Ahisma li havien endurit el seu cor de mare amorosa, i va ser amb la pèrdua de la petita Nanjali, que la mare de la Denali es va prometre a ella mateixa que mai més no tornaria a portar més fills al món; i tot i que per tothom és sabut que la fertilitat no és un desig ni un caprici, des d'aleshores d'aquella promesa, mai més amb el seu cos va tornar a contribuir a augmentar els habitants d'un món, el que l'envoltava, a punt d'arribar al col·lapse per la superpoblació.

Quan el seu marit li preguntava, ja havia après que la seva opinió no era important i que el que havia de fer era deixar passar la pregunta perquè darrere vindria la resposta del Matsya, tota embolcallada en una lliçó de vida, plena d'una masculinitat i saviesa que només els homes de la casa podien aportar.

La Denali, tota guarnida amb el sari blanc de la família, i posada en fila al costat dels seus quatre germans, tots ordenats per edat i alçada com en un còmic dels Dalton, s'ho mirava tot amb els ulls expectants d'una nena jove, entrant ja a l'edat adulta, que observava encara amb resignació, en un món que ja havia començat a comprendre el passar dels esdeveniments.

—A veure!, a on són les *samoses*, Ahisma? Chandra, porta el *naan* a taula!
—anava ordenant el Matsya mentre passejava i repassava amb la mirada que tot estigués a punt, movent els braços per donar les darreres indicacions—. Avui no pot fallar res, família. És un dia molt important per a la Denali, ho enteneu? — i tots els fills assentien amb el cap.

La Chandra ajudava a la seva mare anant amunt i avall, parant les taules i seguint les ordres de l'Ahisma. S'escoltava al seu pare és clar, però quan es tractava d'assumptes de la casa, sempre es mirava sa mare abans de fer cap moviment.

Totes les famílies sabien que els homes manaven, però quan es tractava de fer-ho a dins de la llar, un cop la porta s'havia traspassat, o en el cas de la Denali que la seva casa eren només quatre parets fetes de fustes recollides dels abocadors, hauríem de dir: un cop s'havia traspassat el llindar, la paraula la seguia tenint el sexe masculí, però les decisions les prenién les dones.

[...]

Aida

L'Aida pujava corrents les escales de la parada de metro del passeig de Gràcia.

Avui tornava a fer tard.

«Això del tren de rodalies és una merda. Mai puc fiar-me d'arribar d'hora. Ja m'ho diu l'Eudald que hauria d'agafar el bus. Però és que em fa tanta mandra sortir tant d'hora. Haig de trobar una solució», pensava mentre caminava amb pas lleuger cap a les oficines.

Va creuar Gran Via i es va endinsar en un edifici imponent, tot embolcallat de vidre, que s'erigia a la cantonada amb la rambla de Catalunya.

Va sonar el timbre de l'ascensor. Planta onze. Bufet jurídic Vidal i Tremosa.

—Sort que ja ets aquí, Aida. T'estan esperant. Fa ja quinze minuts que han arribat els advocats de Momentium, i el client està al despatx —va informar-li la recepcionista.

—Sí, sí, hi vaig corrents —«Sempre tan eficient aquesta noia», va pensar. «Vaig escollir bé.»

En obrir la porta el va veure amb el cap inclinat, ocupant una de les quatre cadires al voltant de la taula rodona per a les reunions. Fent passar el temps, mirava la pantalla del mòbil.

Quan va sentir-la aixecà el cap i li regalà un somriure.

—Disculpa, Ricard, és que amb la Renfe mai saps a quina hora arribaràs. No sé què passa que quan arriba a Clot hi ha vegades que es queda aturat, però quan dic aturat és, totalment —mirant-lo amb sorpresa —; ben bé deu minuts, no et pensis. No és això d'un moment, no. Deu minuts!! —va exagerar el to—. I sense cap explicació, ja veus. És al·lucinant!!

—Vens amb el tren? Està molt bé. Així ets més sostenible. Hi hauria d'haver més gent que fes servir el tren. Tot seria millor. Jo et juro que darrerament em fa més por anar a repartir amb la bici per Barcelona. Cada vegada està pitjor. Hi ha moments que et jugues la vida.

—Bé, segur que tens raó que hi ha massa cotxes. Però en el tema de venir amb tren no sé què dir-te. Està molt bé perquè m'estalvio aparcar i és més còmode, però t'asseguro que m'emprenya molt que mai pugui saber a quina hora arribaré —comentava l'Aida alhora que obria la carpeta i remenava uns papers—Ja tens clar com anirà avui la reunió? —va preguntar-li, i sense esperar la resposta va prosseguir—. Tu em deixes parlar a mi i si tens alguna cosa a dir em fas un senyal, jo demano un recés i sortim a fora a parlar. Res d'interrompre'm, d'acord? —li advertia aixecant el dit i mirant-lo fixament.

El Ricard assentia amb el cap. Sabia que estava en mans d'una de les millors professionals de Barcelona pel que feia al dret laboral, i que ell, amb el miserable sou que tenia, mai hauria pogut permetre-s'ho. Estaven de conya aquestes beques de servei que tenien els Vidal i Tremosa.

Va rebre la trucada després de sortir al telenotícies de Barcelona TV, reclamant els drets dels treballadors a través "Feina digne", una plataforma que defensava els drets de les persones que treballaven per empreses de repartiment de menjar o qualsevol altre producte a domicili.

Es tractava d'una més de les moltes contradiccions que generava la nova economia.

Momentum, l'empresa per a la qual en aquell moment treballava el Ricard i a la que ell havia fet la demanda, oferia als seus usuaris de la zona metropolitana, només amb un clic, la possibilitat de rebre al domicili, en qualsevol moment i en un temps rècord, el producte o servei que desitgessin.

Si eres client de Momentum, ho tenies fàcil. Si volies un ram de flors, una caixa de bombons, una ampolla de whisky, un gatet o qualsevol altre antull que no pogués esperar a l'endemà, posaves la teva adreça a l'app del mòbil, escollies el que volies, pagaves per *paypal* o targeta i t'ho portaven a casa.

Un model de negoci ideal en una societat on la immediatesa, una realitat en l'àmbit virtual que s'ha començat a convertir en una falsa sensació de necessitat en el món físic, ha fet que aquesta mena de serveis es percebin com una solució per a tot aquell que tingui un desig i vulgui cobrir la sensació de mancança amb celeritat.